

19. søndag efter trinitatis 2024

I mange år har tro været betragtet som noget privat. Tro var ikke noget, man talte om. Hverken i private sammenhænge, og da slet ikke offentligt.

Ganske vist fandt mange stadig vej til kirken juleaften, men det hørte sig ligesom bare til. Det var en af de bedre opvarmningsfester. Nå, ja, og børnene blev da også døbt, men det var mest på grund af traditionen, og så havde man en anledning til at samle familie og venner. Og en kirkelig vielse føltes bare mere rigtig og romantisk end en tur på borgmesterkontoret. Det der med Gud var ikke noget, man sådan for alvor satte ord på.

Statsministeren satte derimod engang i midten af nullerne ord på det private ved troen, da han sagde:

”Religion er et privat anliggende og skal forblive sådan. Derfor skal religion fylde *mindre* i det offentlige rum,”

Med det mente han, at religion først og fremmest er en sag mellem det enkelte menneske og den gud, man nu tror på. Udsagnet kom, efter at Muhammed-krisen var ved at klinge af.

Men noget har ændret sig. Man må her små 20 år senere konstatere, at det ikke gik, som statsministeren prædikede, for religion og tro fylder efterhånden ganske meget i mediebildet. Det er svært at sige, præcist, hvornår det ændrede sig, men stille og roligt er det blevet mere legitimt at tale om tro. Ja, ikke bare legitimt, men måske endda populært!

En kendt komiker har fortalt vidt og bredt om sin omvendelse; om hvordan han nu finder hvile og glæde i den kristne tro, og for blot et par år siden lod han sig døbe.

To yngre politikere er også åbne om deres tro, for slet ikke at tale om Kongen, som i bogen Konge-ord fortæller, hvordan han og Dronningen altid har bedt Fadervor med deres børn.

Det interessante er for så vidt ikke, at de offentligt bekender sig selv som troende. Som kristne. Nej, det interessante er at læse, *hvordan* troen er kommet til dem. Der er angiveligt ikke nogen af dem, som har fået en egentlig åbenbaring. Det er ikke sådan, at Gud eller Jesus har vist sig for dem. Talt direkte til dem.

Nej, der hvor de har fundet troen, er i erkendelsen af, at der er noget, som er større end dem selv. At den enkelte ikke har ansvaret for det hele. Som den unge politiker udtrykker det, så korrigerer bibellæsning og kirkegang ham. Han siger, at det minder ham om de ting, der er vigtigere og større end ham selv. At det hjælper ham til at få fokus væk fra sin egen navle.

Og Kongen siger med henvisning til en Brorson-salme, at med tilstrækkelig ydmyghed kan man finde vej til Herren.

Man kan have det synspunkt, at mennesker, der på denne måde træder frem i offentligheden med deres tro, er krukede. At de anser sig selv som vældigt interessante, som fromme og bedre mennesker end os andre. Og man kan mene, at man slet ikke kan bruge deres troshistorier til noget som helst, fordi historierne er båret af deres personlige trosoplevelser.

Men kan man ikke sige, at kristendommen som sådan er båret af personlige trosoplevelser? At den er båret af først de disciple, der fulgte Jesus, og som fortalte evangeliet videre? Det var jo netop på grund af deres personlige tro; på grund af de vidnesbyrd, som de videregav, at vi kan kalde os kristne her et par tusind år senere.

I dag har vi hørt om de mænd, der som de allerførste mennesker føler sig kaldede af Jesus, og som derfor beslutter sig for at følge ham. De bliver hans første disciple.

De levede i et miljø, hvor traditionen tilsagde, at det religiøse var noget, som man mødte på et bestemt helligt sted.

Lidt tidligere i dag hørte vi f.eks. om Jakob, der satte en sten som alter dér, hvor han var blevet overmandet af fornemmelsen af Gud – uden at han dog havde set ham. Men i mødet med Jesus opdager disciplene dét nye, at det er et levende menneske, der er omdrejningspunktet. Det er et levende menneske, som vil dem noget, og dét er begyndelsen på det personlige gudsforhold, som også findes *uden for* det hellige sted.

”Kom og se!”, ”Følg mig.” siger Jesus til dem.

De kommer med ham; følger ham. Og bemærk, at det sker på et tidspunkt, hvor Jesus endnu ikke har gjort nogle af de syv tegnhandlinger, som er skildret i Joh.; f.eks. omdannelsen af vand til vin og dødeopvækkelsen af Lazarus.

De følger ham ene og alene, fordi de tror på de ord, der lyder om, at han er Kristus; Messias, som betyder Frelser; Guds lam. Sådan bliver han benævnt. Frelser betyder *den, der sætter fri*.

Så når disciplene følger ham i troen på, at han er Messias, Frelseren, og ikke bare en eller anden interessant fyr, som kan lære dem lidt om livet, så må der i deres følgeskab ligge en forståelse og erkendelse af, at han kan sætte dem fri.

Og hvad er det så, de er bundet af, for de må jo logisk set være bundet af noget for at kunne blive sat fri. Det, som disciplene bliver sat fri af, er de religiøse leveregler.

Opfattelsen, troen, var i det samfund, at man skulle overholde de religiøse regler for at kunne finde vej til Guds kærlighed.

Med frisættelsen følger også en frikendelse. En frikendelse for den synd, som ethvert menneske besidder. For hvem kan sige, at man til enhver tid vil kunne leve op til religiøse regler og til idealer for, hvordan vi mennesker skal omgås hinanden. Det er menneskeligt at fejle. Det ligger i vores menneskelighed!

Derfor ligger der også i disciplenes beslutning om at følge Jesus en erkendelse af, at de ikke til fulde kan og aldrig vil kunne leve op til de religiøse regler og idealer. Ellers havde de jo ikke brug for ham som Messias, som Frelser.

Men de forstår altså, at der med troen på Jesus *som* Frelser, følger frikendelse for de fejl; for den synd, som de erkender selv at besidde.

Den, der ikke erkender at besidde nogen fejl, nogen synd; den, der tror, at det hele står og falder med egen indsats, har – i hvert fald i sit eget hoved – ikke brug for Messias. Det menneske tror, at det kan frelse sig selv.

I mange år har vi troet, at mennesket kunne frelse sig selv. I mange år har vi været af den grundlæggende overbevisning, at den enkelte selv rummer stor indsigt i selve meningen og sandheden, og at det nok skulle blive forløst, når blot den enkelte bringes i berøring med det: Får den nødvendige coaching og sparring, som det hedder på nydansk.

I mange år har det været populært at tale om, at man skulle blive den bedste udgave af sig selv. Vi har opstillet så frygteligt mange idealer for, hvordan vi skal leve vores liv. Men det gør os ufri, og vi overser, at vi i kraft af vores menneskelighed er dømt til at fejle. Til at svigte.

Og Jesu ord er til syndere. Til os, som ikke kan leve op til religiøse regler og idealer. Det er ikke ord, der lyder for at formane og fordømme os, men for at give os håb og trøst. Han kaldte på syndere, og vi hører gang på gang, hvordan han sad midt iblandt syndere, toldere og andre uglesete og spiste med dem, mens de selvretfærdige farisæere fordømmende holdt sig behørigt på afstand. De mente at kunne frelse sig selv, når blot de overholdt de religiøse regler.

Som vi hører i teksten i dag, så kalder Jesus på os syndere; han kalder mennesket ud af det selvoptagne og af det sørgeligt indadvendte, og han siger til hver enkelt – du er dén, der skal følge mig.

Der er noget betryggende i, at offentlige personer, og navnlig personer, der besidder stor magt, tør gå ud og bekende sig til en tro på, at også de er syndere; at de tør sige højt, at heller ikke de kan leve op til alverdens idealer, og at de erkender, at ikke alt står i menneskets magt. At heller ikke de tror, at alting står og falder med mennesket selv.

Forfatteren Jens Christian Grøndahl er også en af de kendte personer, der er trådt frem med sin personlige troshistorie. Han fortæller om, hvordan Guds søn kommer ham i møde gennem kristendommens lange historie. Hvordan de bibelske tekster taler til ham, uanset om han tror, eller ikke. De vil ham noget, selv når han ikke hører efter, siger han.

Og så spørger han, hvordan nogen kan komme én i møde bagfra, som historie jo strengt taget gør. Han svarer selv, at Guds søn kommer ham i møde bagfra, fordi han kalder på ham, og så vender han sig om, Jens Christian.

Også hos ham er troen forankret i synet på mennesket som synder; som den, der ikke kan leve op til alt det gode, som vi skal og bør. Han skriver sådan her i en lille bog, som han har kaldt ”Min svage tro”:

”...selv når man bare går omkring i sit liv, giver det mening at se en frihed i at erkende sin afmagt. Give afkald på at styre, vælge og mestre, afstå fra at fælde dom over andre eller over sig selv. Der er jo også den moralske afmagt, når man igen har fejlet, svigtet nogen eller trådt på dem, glemt sit ansvar eller overset et

menneske, der havde brug for en håndsrekning eller bare en smule opmærksomhed.

Når man har levet længe nok, bliver de forskønnede fortællinger, man har fortalt om sig selv, efterhånden tyndslidte og forvaskede. Måske kan verden bedrages lidt endnu, men inden længe vil man stå med bar røv på Herrens mark.”

Og der med den bare røv på Herrens mark, på den yderste dag, vil vi stå nøgne over for Gud.

Heldigvis kan vi dér hvile i troen på, at Kristus har gjort fyldest for alle vores synder. Som offerlammet. Guds lam. Deri består friheden og frikendelsen for mennesket.

Det er det gode og glædelige budskab for os, der nu hører det, hvad enten vi er ganske almindelige mennesker fra Østfyn eller kendisser, som begår sig på de bonede gulve.

Amen